

Arrest

nr. 179 990 van 22 december 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 augustus 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 oktober 2016 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. PAUWELYN, die loco advocaat P. HEIRMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 19 mei 2014, in functie van zijn Belgische vader, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.2. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent nam op 29 oktober 2014, in antwoord op verzoekers aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie van 19 mei 2014, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 29 februari 2016 diende verzoeker nogmaals, in functie van zijn Belgische vader, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 25 augustus 2016, in antwoord op verzoekers tweede aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 14 september 2016 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.02.2016 werd ingediend door:

*Naam: [A.] Voorna(a)m(en): [B.] Nationaliteit: Ghana
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie
Betrokkene diende een aanvraag tot verblijf in als familielid in neergaande lijn van een Belg. Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing. Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art.40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.*

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belg. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Om dit aan te tonen werden vermoedelijk de volgende documenten voorgelegd: geldtransacties tussen betrokkene en de referentiepersoon via Ria dd 10.02.2012 (200,00 €), 10.04.2012 (150,00 €) en 10.06.2013 (150,00 €). Een bewijs van onvermogen uit het land van herkomst werd niet voorgelegd, zowel voor wat onroerende goederen als inkomen betreft. Aan de hand van deze voorgelegde documenten kan niet gesteld worden dat is bewezen dat betrokkene daadwerkelijk ten laste is, van in het land van herkomst of origine, voorafgaandelijk aan de komst naar België. De bedragen die jaarlijks werden overgemaakt zijn niet van die orde van grootte dat er kan gesteld worden dat betrokkene er was op aangewezen om in zijn basisbehoeften te voorzien. Het gebrek aan bewijs van onvermogen en de lage overgemaakte bedragen doen veronderstellen dat betrokkene wel degelijk een inkomen had in het land van herkomst of origine. Uit de voorgaande documenten is dus helemaal niet aangetoond dat betrokkene zelf geen inkomen verwierf of onvoldoende waardoor hij geheel of gedeeltelijk ten laste was van de referentiepersoon. Er kan niet worden gesteld dat de voorwaarden overeenkomstig art. 40, die teruggaan op 40bis, §2, 3° zijn voldaan.

Verder wat betreft het inkomen van de Belgische referentiepersoon. Ter staving van het inkomen van de Belgische referentiepersoon worden volgende documenten voorgelegd : een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur tussen de referentiepersoon en de firma [P.] N.V. en loonfiches voor de maanden augustus, september, november, december 2015 en januari 2016. Uit de loonfiches blijkt dat er maandelijks ook een bedrag loonbeslag wordt afgehouden waardoor het bedrag van inkomen ontoereikend is en onder het bedrag zit van 120 % van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Ook op dat vlak is dus niet aan de verblijfsvoorwaarden van art. 40ter voldaan.

In een dergelijk geval dient overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid de individuele behoefteanalyse te worden gemaakt. Uit het dossier blijkt dat de referentiepersoon een maandelijkse huurlast van 800,00 € te dragen heeft. In het licht van de extra gezinslast kan niet worden gesteld dat de referentiepersoon met het bedrag dat hij ter beschikking heeft, betrokkene ten laste kan nemen. 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast is hier echt wel het minimum waar de referentiepersoon zou moeten over beschikken, alvorens het verblijfsrecht kan worden toegestaan.

Gezien al deze elementen wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken"

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting:

"1.

Op 29.02.2016 werd bij toepassing van art. 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (hierna: 'Vreemdelingenwet') en van art. 52 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de E.U. ingediend (stuk 2).

Dit in zijn hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van de heer [F.A.].

2

Verzoeker bezorgde alle verzochte documenten aan de betrokken diensten doch dient vast te stellen dat dit blijkbaar nog steeds onvoldoende is.

Zo wordt immers gesteld in de bestreden beslissing dat:

- Het onvermogen van de verzoeker in het land van oorsprong onvoldoende is aangetoond;*
- Het inkomen van de vader van verzoeker niet toereikend zou zijn om in het onderhoud van de verzoeker te voorzien.*

Dit evenwel volstrekt ten onrechte.

3.

Wat betreft het onvermogen van de verzoeker in zijn land van herkomst werden aan de betrokken diensten verscheidene betalingsbewijzen voorgelegd dewelke betalingen aantonen daterend van 10 februari 2012 tot 10 juni 2013.

Er werd de verzoeker op geen enkele wijze meegedeeld hoeveel betalingsbewijzen hij diende voor te leggen, noch werd hem enige indicatie gegeven omtrent de bedragen om in aanmerking te komen.

De verzoeker legde bijgevolg naar eigen goeddunken betalingsbewijzen voor van bedragen van 150 tot 200 euro in de periode voorafgaand aan zijn komst naar België.

Vervolgens gaan stellen als zouden deze betalingen ontoereikend zijn zonder ook maar enige motivering, laat staan dat rekening werd gehouden met de levensstandaard in het land van herkomst, is loutere willekeur.

Verzoeker was immers wel degelijk integraal financieel afhankelijk van de betalingen die hij toegestuurd kreeg van zijn vader.

De verzoeker beschikt bovendien nog over tal van aanvullende documenten met betalingen gericht aan zijn schoonmoeder, dewelke evident tevens voor zijn levensonderhoud bedoeld waren (stuk 3).

Uit deze documenten blijkt dat er wel degelijk aanzienlijke bedragen werden overgemaakt aan de verzoeker en zijn schoonmoeder, temeer gelet op de inkomsten van de vader van de verzoeker.

De verzoeker kan in geen geval verweten worden deze documenten niet eertijds te hebben overgemaakt nu hij wel degelijk betalingsbewijzen voorlegde, doch evident zelf geen enkel idee had omtrent de mate waarin deze bewijzen dienden te worden overgelegd.

Het standpunt zoals opgenomen in de bestreden beslissing kan dan ook geenszins gevolgd worden.

4.

Wat betreft het inkomen van de vader werd vastgesteld dat het netto inkomen niet toereikend zou zijn, i.e. onder het bedrag van 120% van het leefloon van een persoon met gezinslast (hetwelk op heden 1.387,84 euro bedraagt).

Zoals aangegeven in de bestreden beslissing heeft de concludant een inkomen die in principe ruim voldoet doch ingevolge loonbeslag komt hij inderdaad af en toe onder de grens van 120% terecht.

Vervolgens werd cfr. art. 42, §1, 2e lid Vreemdelingenwet een behoefteanalyse gemaakt.

Hierbij werd evenwel enkel en alleen rekening gehouden met de huurlast t.b.v. 800,00 per maand, hetgeen te hoog zou zijn om vervolgens nog in het onderhoud van de verzoeker te voorzien.

Uit de huurovereenkomst blijkt evenwel zeer duidelijk dat dit om een gedeelde last gaat (!!) gezien de overeenkomst tevens op naam van de schoonmoeder van de verzoeker staat, mevrouw [A.A.] (stuk 4).

De schoonmoeder van de verzoeker heeft zelf een inkomen hetwelk in juli 2016 netto 1.306,34 euro bedroeg (stuk 5).

Hiervan werd evenwel geen enkele melding gemaakt in de bestreden beslissing.

Enkel en alleen werd rekening gehouden met de kosten, zonder dat enig onderzoek gebeurde naar het totale gezinsinkomen.

Zoals ontegensprekelijk blijkt is het totale gezinsinkomen wel degelijk ruim voldoende om in het onderhoud van de verzoeker te voorzien.

5.

Uit het voorgaande dient duidelijk te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing zéér kort door de bocht werd gegaan bij het beoordelen van de voorwaarden in hoofde van de verzoeker en onvoldoende rekening werd gehouden met alle omstandigheden.

De verzoeker toont middels huidig verzoek evenwel onverkort aan wel degelijk aan alle voorwaarden te voldoen en vraagt dan ook de nietigverklaring van de bestreden beslissing."

2.2.1. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° en § 4 iuncto artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

Artikel 40bis, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet stelt voorts:

“De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.”

Uit voormelde wetsbepalingen blijkt dat de zoon van een Belgisch onderdaan die ouder is dan eenentwintig jaar en die ten laste is van deze Belgische onderdaan een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan laten gelden indien hij zijn Belgische vader vervoegt en deze vader beschikt over de nodige bestaansmiddelen, een aangepaste woning en een ziektekostenverzekering.

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient in concreto te worden onderzocht. Hierbij dient te worden nagegaan of er sprake is van “*een situatie van reële afhankelijkheid*” van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia). Het bestuur kan derhalve aan een vreemdeling die voorhoudt ten laste te zijn van zijn in België verblijvende vader vragen dat overtuigingsstukken worden neergelegd waaruit blijkt dat hij in de periode onmiddellijk voorafgaand aan zijn afreis naar België materieel gesteund werd door dit familielid. Uit de stukken van het administratief dossier kan worden afgeleid dat verzoeker bij zijn aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie drie attesten voegde waaruit blijkt dat zijn vader hem in 2012 twee maal een geldsom overmaakte, met name 200 euro op 10 februari 2012 en 150 euro op 10 april 2012 en dat hem in 2013, meer specifiek op 10 juni 2013, nogmaals 150 euro werd toegezonden. Het is niet kennelijk onredelijk om te stellen dat deze bewijzen inzake de geldsommen die verzoeker jaarlijks werden overgemaakt (350 euro in 2012 en 150 euro in 2013) niet toelaten te concluderen dat verzoeker, die op het ogenblik dat de bestreden beslissingen werden genomen zesentwintig jaar oud was, op zijn vader was aangewezen om in Ghana in zijn basisbehoeften te voorzien. Verzoeker betoogt dat geen rekening werd gehouden met de levensstandaard in zijn land van herkomst, doch maakt hiermee niet aannemelijk dat hij met dergelijke bescheiden bedragen in zijn levensonderhoud zou kunnen voorzien in Ghana en dat verweerder de aangebrachte stukken omtrent te geldstortingen incorrect beoordeelde. Er blijkt, nu verzoeker ook geen stukken overmaakte waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij geen eigen inkomsten of vermogen in Ghana heeft (cf. RvS 26 juni 2012, nr. 219.969), geenszins dat hij “*integraal financieel afhankelijk [was] van de betalingen die hij toegestuurd kreeg van zijn vader.*” Verzoeker houdt voor dat hij nog bijkomende bewijzen van geldstortingen had kunnen overmaken indien hem dit was gevraagd, doch verliest hierbij schijnbaar uit het oog dat hij de bewijslast draagt en dus de nodige overtuigingsstukken uit eigen beweging bij zijn aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie diende te voegen. In de mate dat verzoeker bij zijn verzoekschrift nog vier andere bewijzen van geldstortingen die door zijn vader gebeurden aanbrengt moet worden gesteld dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissingen geen rekening houden met de documenten die verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). De Raad wijst er louter ten overvloede op dat in de vier aanvullende bewijzen van geldstortingen die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt hij niet als begunstigde is aangeduid, zodat zelfs niet blijkt dat deze geldstortingen hem ten goede kwamen en deze stukken dienstig kunnen worden aangewend ter staving van zijn standpunt dat hij in Ghana financieel werd gesteund door zijn vader. Waar hij stelt dat deze stortingen gebeurden aan zijn “*schoonmoeder*” merkt de Raad tevens op dat verzoeker aangaf ongehuwd te zijn.

De vaststelling dat verzoeker niet aantoonde dat hij in zijn land van herkomst ten laste was van zijn Belgische vader volstaat om de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden te onderbouwen. De kritiek die verzoeker nog ontwikkelt tegen een overtollig deel van de motivering van voormelde beslissing kan dan ook niet tot de vernietiging van deze beslissing leiden. Er moet daarenboven, ten overvloede, worden geduid dat verzoeker niet aantoonde dat verweerder, op basis van de hem overgemaakte documenten, verkeerdelijk of op kennelijk onredelijke wijze concludeerde dat zelfs niet blijkt dat zijn Belgische vader, rekening houdend met het loonbeslag en de zware huurlast, over toereikende bestaansmiddelen beschikt in de zin van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Hierbij moet worden opgemerkt dat verzoeker bij zijn verblijfsaanvraag loonfiches aanbracht waarin zijn vaders echtgenote als persoon ten laste wordt omschreven en dat hij geen stukken overlegde waaruit zou kunnen worden afgeleid dat deze vrouw een eigen inkomen heeft en hiermee een bijdrage levert voor de betaling van de huurkosten.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-

bevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

2.2.2. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging op basis van een deugdelijk onderzoek van de door verzoeker bij zijn aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie gevoegde documenten en de stukken van het administratief dossier waarover hij reeds beschikte tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK